

назначена нея онѣзи нежната и утѣшителна длѣжность, споредъ която най близскійтъ роднина да предстон при послѣднето издыханіе, да придружи съ послѣднето стenanіе отходящія на възлюбленното лице духъ; можаше обаче тя да затвори неподвижнѣтъ очи и уста да бди близо при бездушната пѣлъть, която омыта и омазана съ скъпоцѣнны ароматы лежеше на одѣра отъ слонова кость, прѣменена съ празничны дрехы; можеше да прѣска по този одѣръ цвѣтъя и да мѣнува съ собственнѣтъ си рѣцѣ кипарисовыя вѣнецъ надъ кѣщнѣтъ врата. Предадена отъ душа на печалнѣтъ тѣзи обязанно-сти, посрѣдъ молитва и трудъ и себе си даже забравяше горката сестра на Апякѣда.

Между най нѣжнѣтъ обычаи на древността сѣществуваше и погребенето на юношѣтъ, което са извършваше по ранна утрenna зора, защото древнѣтъ които обычаж да осмысляватъ смъртъта кол-кото е възможно въ посладостенъ видѣ, измыслихъ поетически че Аврора, като обычала страстно момцѣтъ грабвала ги и ги ввеждала въ чертога си. И въ настоящія случаи еще, съвсѣмъ че тѣзи ба-сня бѣше негодна да заблуди фантазіята, понскахъ да не са от-странѣтъ отъ общія обычай. (а)

Блѣдави ставахъ вече звѣздытъ и изчезвахъ една слѣдъ друга въ близнявата твърдъ; нощта отстъпваше полека на зората, ко-гато са поевн една върволица отъ желѣющы человѣцы предъ вра-тата на кѣщата на Іона; тънки и дългосѣнчасты свѣщы поблѣдны отъ утрennата зора освѣтъяхахъ много и различни по израженіето фізіономіи. Подиръ туй са чу една жална и бавна мелодія която са губеше въ най далечнѣтъ пусты и безмолвны въ него часъ у-лицы на Помпея, и най подиръ хоръ отъ рыдалницы за които че-сто поменувать римскѣтъ поеты и ги наричатъ трагедіае пѣеше при-друженъ отъ свиркы слѣдующето

ПОГРЕБАЛНО РЫДАНІЕ

Усоншій! предъ желѣйнѣтъ
Врата на твойта кѣща,
Кои то клонъ отъ кипарисъ
Уныло тѣй обгрѣща,
Постой да чуешъ плачеве
Любовъ що ти приносѣ.

(а) Този обычай бѣ грѣцкій, но въ Италія бѣхъ са разшѣсили грѣцкѣтъ суевѣрія съ римскѣтъ.